

Jeg lever livet på kanten! ”Spændende!” ville nogen sige, hvis de ikke kendte indholdet. Jeg lever dér, hvor livet langt om længe bliver interessant eller i hvert fald uforudsigeligt! Og dét er livet allerede for mig, selv om mine oplevelser ikke kan fylde bøger. Ikke de dér rejsebeskrivelser jeg læste fra mine forældres bogreol da jeg var barn og ung om Hovedjægere fra Amazonas, hvor forfatteren er gået dybt ind i junglen hos folk der måske accepterer ham, men det er ikke sikkert, og stammens døde fjenders hoveder har fået fjernet kraniet indeni, skindet er blevet konserveret og behandlet med blåopvarmede småsten rullet rundt inde i den pose som hovedskindet nu udgør og er derved blevet krympet til noget der ligner en Gjøl-trold. Den skæbne kunne måske også blive forfatterens! Ikke overhængende, men bare at vide at det k u n n e ske!

Dén slags har jeg slet ikke oplevet eller ville kunne overskue. Jeg ville sikkert være den første der blev ofret hvis én af stammens mænd syntes det ville være smart med sådan et hoved af en europæer. Det ville ved et hurtigt blik ikke være indlysende hvilken anden nytte jeg kunne gøre. Sådan vælter tankerne ind over hinanden, og jeg står bare i Brugsen og skal have købt ind til aftensmad til børnene og deres mor. Alt kan vise sig at være rigtigt. Alt kan vise sig at være forkert! Har jeg nu gjort det rigtige? Har jeg fundet på noget som vi ikke har fået allerede tre gange i sidste uge og én gang i denne? Jeg kan ikke rigtig huske det, og erindringen kan ikke rigtig komme til for alle de andre tanker der myldrer rundt. Kan vi spise dette, og kan jeg komme i tanker om en salat der virker nogenlunde sund, eller i det mindste nogle grøntsager til at indgå i måltidet?

Og hvad så hvis jeg faktisk er kommet i tanke om et måltid jeg godt kunne lave, og har indkøbt al den salat og de grøntsager der så vidt jeg kan huske indgår i retten, samtidig med at en del af mine tanker beskæftiger sig hektisk med om jeg nu egentlig også har husket korrekt, eller om jeg kommer til at stå og mangle eet eller andet der naturligvis indgår som en meget vigtig bestanddel – såsom kokosmælk, eller citronsaft eller frisk basilikum selvfølgelig! Hvorfortænktejegikkepådét, idiot!!! Men hvad så hvis jeg kommer længere ind i forretningen og opdager at jeg slet ikke kan få det kød der indgår i retten. Fordi man altid skal gennem grøntsagsafdelingen først, og kødet først kommer i forretningens modsatte hjørne – enten dét eller mælken, men så kommer kødet lige før eller efter, men når jeg nu ikke kan få det kød jeg havde baseret hele planen på – en plan jeg mente jeg kunne overskue, for jeg kommer sent hjem, børnene skal have aftensmad inden Disneysjov og jeg har også lovet at den er færdig til tiden så deres mor kan komme videre med sit!

Det hele går i stå – hvilken ret kan jeg så lave af dét der er, og har jeg egentlig tid til dét – ikke noget jeg har prøvet ret tit, for hvis jeg havde, så ville jeg vide hvor lang tid der går med dét. Jeg kan slet ikke overskue om de grøntsager jeg har købt egentlig kan bruges til den nye ret, og er nødt til at lægge det hele tilbage på plads igen og starte forfra, men kan ikke tænke klart fordi jeg stadig er naget af tvivl om jeg kan nå det, om jeg får det hele med og om børnenes mor synes dette hér er i orden at servere.

Og også overvejelser over om jeg nu også er helt retfærdig overfor hende, for vi kan jo godt snuppe en pizza en gang imellem, men kun hvis vi har travlt, og det har vi vel egentlig ikke i dén forstand, altså udover mig der altid har travlt, både med at prøve at overskue opgaverne og med at være i tvivl om jeg overhovedet kan klare dem, og over om jeg har tid til det og være i tvivl om dét jeg laver er godt nok! Og så er vi sådan set tilbage ved udgangspunktet, selv om jeg ikke helt véd hvor overvejelserne startede, og om det egentlig var det samme problem dengang.

Nu skal jeg bruge mit hoved til at få gjort indkøbet færdigt!, men alle de foregående tanker myldrer videre, og jeg får hele tiden slettet hele harddisken af pludseligt skrigende børn i forretningen, eller den elendige maskinstemme der helt uden at variere stemmeføringen kalder ”Leder til kassen – Leder til kassen” der får min hjerne til at eksplodere af allerede forventet kedsomhed ved denne nøjagtige gentagelse så tidligt som sætningens første stavelse, smide alt på gulvet, som hvis nogen trækker stikket ud af computeren så alt er slettet, og man skal først starte den op igen, have etableret hele skrivebordet, se om dét man var i gang med overhovedet er gemt, og om de rester, der så er, kan

bruges, og så skal jeg til at lave en ny mental huskeliste, som jeg så bagefter skal strege ud på, inde i hovedet efterhånden som jeg finder det allerede indsamlede i min indkøbskurv. Lidt efter opdager jeg at jeg stadig delvis køber ind til den første ret mad jeg kom i tanke om, og da der begynder at komme lidt styr på tingene igen lyder det ”Medarbejder til kasseåbning - Medarbejder til kasseåbning”. Stemmen er den samme i flere forskellige forretninger og ikke til at komme udenom, for jeg kan aldrig huske hvilke butikker der abonnerer på lortet, og det er den helt nøjagtige gentagelse der sletter hele harddisken for mig.

Hvis en kassemedarbejder kaldte over højtaleren ville det aldrig være nøjagtigt det samme, selv om det så var den samme medarbejder hver gang, fordi – så er hun lidt forkølet, så er hun glad eller lidt stresset eller noget andet der ville sætte dagens kulør på stemmen. Tempoet, tonehøjden, en lille fortalelse eller snublefejl i sproget der alt sammen ville gøre det næste sekund eller to i selskab med højtalerstemmen uforudsigeligt for min hjerne der altid, ALTID mener den er understimuleret og simpelthen ikke kan holde gentagelser ud, selv på mikroplan. Eller de gode gamle to ringeklokkeklemte, der er håndbetjent og derfor heller ikke kan forudsiges præcist af min hjerne, og derfor heller ikke giver anledning til at hjernen smider alt på gulvet for at skribe sin mangel på stimuli ud!

Nu har jeg så igen glemt hvad jeg var ved at købe ind, men nu er jeg ved at være desperat og meget stresset! KOTELETTER!! De kan altid redde dagen! En stegt kotelet til hver, nogle kartofler og noget frostgrønt! Og har vi nu popcorn til Disneysjov? Må hellere købe lidt flere, hvis jeg så bare kunne finde dem hér i butikken. Chips, chips, flere chips!!! De er her ikke, hvorfor fanden har man alle disse saltede chips, men ingen popcorn! De er sku da i familie! Rundt om enden af hylden, hvor man så finder peanuts og - - poppede popcorn i poser!, men de skal sku da laves friske! MIKROPOP – aldrig i livet. Man kan jo dø af klor-forbindelser i indpakningen. Hvorfor i helvede kan nogen overhovedet finde på at købe lortet? Skulle det være nemmere at smide en underlig pose af giftige materialer i mikroen og få noget der smager kemisk ud igen, når det overhovedet ikke er spor svært at lave friske popcorn i en gryde på komfuret? Det er bare noget sælgere og producenter af specialudstyr har bildt folk ind – at det skulle være svært altså. Jeg mødte en amerikansk bedstemor i Aalborg der ikke mente sig i stand til at lave popcorn til sine børnebørn uden en helt særlig popcorn-gryde!! Som var meget dyr, kunne jeg forstå. Men uden var det helt umuligt. Hun stirrede vantro på mig da jeg sagde at jeg lavede popcorn hver fredag i en lille almindelig stegegryde. Fuldt blus, olie i bunden, to håndfulde majs, skru ned for blusset når det er kommet i gang med at poppe, og vent til det holder op igen og sluk! Det var dét. Intet besvær! Ingen fancy specialgryder nødvendige! Hun endte sikkert med at fastslå at hun havde mødt en løgner på sin vej – glem ham hurtigst!! Har vi kartofler? Dem har jeg købt! OK. Koteletter? Vi er fire mennesker i familien, men umuligt at få en pakke koteletter der passer. Der skal naturligvis bare være fem i hver pakke! Hvor mange familier består af fem mennesker i vore dage? Enten to, tre, fire eller også bare mange flere! Bare ikke lige fem! Ikke ret mange i hvert fald. Nej kom ikke og sig, at jeg ikke har spænding i tilværelsen! Det kunne aldrig falde mig ind at tage til Amazonas eller for den sags skyld klatre rundt i bjerge. Hvad skulde jeg på toppen af sådan eet? Man kan jo ikke købe så meget som en is!

Slutning på den ADHD-ramtes aften:

Koteletterne blev lavet og spist, børnene fik popcorn til Disney-sjov, og jeg faldt udmattet i søvn på sofaen og slap for Bagedysten!